

ครั้งแรก

ชีวิตของ พัคมักร

พัคมักร (Park Makrye) ฉันได้รับการตั้งชื่อว่า "มักร" เนื่องจากเป็นลูกสาวคนสุดท้องของบ้าน² ถ้าเทียบกับคนในละแวกเดียวกัน ครอบครัวของฉันถือว่าค่อนข้างมีอันจะกิน แต่เพราะเกิดมาเป็นลูกผู้หญิง ฉันจึงไม่มีโอกาสเรียนหนังสือและต้องทำงานบ้านเป็นหลัก ฉันใช้ชีวิตเช่นนั้นเรื่อยมากระทั่งได้เจอกับผู้ชายห่วยๆ แล้วชีวิตที่สุดแสนจะยุ่งเหยิงก็เริ่มต้นขึ้น นับจากวันนั้นอีก 50 ปี ฉันก็ทำแต่งงาน งาน และงาน จนเข้าสู่ปีที่ 70 ฉันกำลังจะยอมแพ้แล้วตัดพ้อว่าชาตินี้คงมีกรรม เกิดมาเพียงเพื่อทำแต่งงานถึงวันปิดฝาโลง แต่แล้วอาจเป็นดังคำกล่าวที่ว่า "แม้แต่ด้านที่มีดมืดที่สุดของโลก ก็ยังคงมีแสงสว่างหลงเหลืออยู่" เมื่ออย่างเข้าวัย 71 ปี ชีวิตของฉันก็ต้องแปรเปลี่ยนไป ไมลี เรียกว่ากลับตาลปัตรเลยน่าจะถูกต้องกว่า

² ออกเสียงคล้ายคำว่า มักเน ที่แปลว่าลูกคนสุดท้อง

15 ปี

ลูกสาวชาวไร่

ฉัน...พัคัมเกร ลูกสาวคนสุดท้ายในบ้านที่มีพี่น้องทั้งหมด 6 คน เป็นชาย 2 คน หญิง 4 คน พี่ชายทั้ง 2 คนจากไปตั้งแต่สมัยสงคราม 6.25³ ฉันไม่เคยเห็นหน้าค่าตาของพวกเขາเลย รู้แค่ว่าเสียชีวิตไปนานมากแล้ว พ่อบอกว่าบ้านเราไม่มีลูกชาย จึงไม่มีใครให้สอนหนังสือ พ่อเลยต้องไปสอนลูกพี่ลูกน้องที่เป็นผู้ชายแทน

"พ่อ หนูขอเรียนหนังสือด้วยไม่ได้หรอคะ"

เพียงประโยคเดียวที่โพล่งขึ้นมาระหว่างมื้ออาหารเช้าก็ทำให้พี่สาวคนโตเอาตะเกียบเคาะหน้าผากฉัน พร้อมพูดว่าพ่อก็ไม่ได้สอนหนังสือให้พวกพี่ๆ เหมือนกัน และถึงอ่านเขียนหนังสือออก พอถึงเวลาแต่งงานก็ต้องออกจากบ้านไปอยู่ที่อื่นอยู่ดี เอาอะไรกับฉันที่เป็นแค่ลูกสาวคนสุดท้าย แม้แต่ชื่อก็ยังมีความหมายว่า "ลูกคนสุดท้าย" เลย ช่วงกลางฤดูหนาว ขณะที่ลูกพี่ลูกน้องคนนั้นได้ร่ำเรียนเขียนอ่านที่บ้าน ฉันกลับต้องขึ้นเขาหาฟืนมาให้ทุกคนที่บ้านใช้

ช่างเถิด อาจเป็นเพราะพ่อยังรู้สึกฝังใจกับพี่ชายที่ตายไปกระมัง ฉันพยายามคิดแบบนั้นเพื่อทำความเข้าใจพ่อ

นอกจากไม่ได้เรียนหนังสือ ฉันยังต้องทำงานหนักที่สุดในบ้านด้วย ตื่นแต่เช้าตรู่เพื่อเตรียมฟืน ให้อาหารวัว นึ่งผักสักครู่หนึ่ง แล้วก็ต้องไปเตรียมฟืนต่อ เตรียมกับข้าวกับปลาให้ลุงๆ ที่มาช่วยงานที่บ้าน พวกเขามักเอ่ยปากชมฉันว่าทำกับข้าวอร่อย และฉันเองดีใจทุกครั้งที่ได้ยิน แต่ก็ยังเคืองพ่ออยู่ดี

³ สงครามเกาหลี คนเกาหลีเรียกว่าสงคราม 6.25 เกิดขึ้นเมื่อ 25 มิถุนายน ค.ศ. 1950

บ้านเรามีกินมีใช้ถึงขนาดที่จ้างคนมาทำอะไรทำสวนได้ กลับไม่ยอมสอนหนังสือให้ลูกสาว แต่ฉันก็ทำได้เพียงเก็บความรู้สึกอยากเรียนไว้ในใจลึกๆ แล้วถือทัพพีควงตะหลิว เปิดปิดฝาหม้อประจำตำแหน่งในห้องครัวต่อไป

ผ่านไปไม่นาน ฉันก็ได้ยินข่าวว่าจะมีพี่ที่เรียนเก่งมากคนหนึ่งเข้ามาสอนการอ่านและเขียนหนังสือให้เด็กๆ ในหมู่บ้านที่ไม่ได้ไปโรงเรียน นี่เป็นโอกาสทองสำหรับฉันชัดๆ!

"พ่อ ตอนเย็นหนูขอออกไปเรียนหนังสือได้ไหมคะ"

"จะบ้าหรือ เป็นสาวเป็นแล้ว ไปไหนตอนกลางคืนมืดค่ำคนเดียวได้ยังไง!"

ไม่รู้เหมือนกันว่าตอนนั้นฉันเอาความกล้าบ้าบิ่นมาจากไหน ถึงหนีออกจากบ้านแอบพ้อออกไปเรียนจนได้ พอแม่เห็นลูกสาวอยากเรียนอยากรู้หนังสือถึงขนาดต้องทำแบบนั้นก็คงรู้สึกสงสาร จึงเรียกฉันเข้าไปในครัว ยื่นกระดากับดินสอห่อใส่ผ้าให้ ฉันเริ่มเรียนซ้ำว่าคนอื่นก็จริง แต่ก็หมั่นฝึกเขียนฝึกอ่านจนกระดาดขาดเป็นรู ใช้เวลาไม่นานนักก็ตามคนอื่นทัน กลางวันเตรียมฟืนส่วนกลางคืนก็ฝึกเขียนและอ่านตัวหนังสือ

แต่เรียนไปได้ไม่นาน พี่คนนั้นก็มึนเหตุจำเป็นต้องกลับกรุงโซล จึงมาสอนพวกเราไม่ได้แล้ว ฉันจำวันที่เดินกลับบ้านพร้อมกับน้ำตานองหน้า สูดน้ำมูกเช็ดน้ำตาไปตลอดทางได้ดี

"มักเรเป็นเด็กฉลาด พี่ไม่อยากให้หยุดเรียนหนังสือเลย"

เพียงนึกถึงคำที่พี่คนนั้นพูด น้ำตาก็ไหลออกมาไม่หยุดราวกับน้ำตกเหมือนมีलगส่งหรรณลึกๆ ในใจว่าชาตินี้คงไม่มีโอกาสได้เรียนหนังสืออีกแล้ว

พอถึงบ้านก็เดินเข้าไปด้วยใบหน้าหมดอาลัยตายอยาก ฉันร้องไห้หนักมากจริงๆ แต่ทำได้เพียงกอดแม่และสะอื้นให้เงียบๆ อยู่นานเพราะกลัวพ่อจะตื่น

16 ปี

มีลูกคนงานมาทำไร่ทำสวนที่บ้านเพิ่มขึ้นจาก 10 คนเป็น 20 คน ตอนฉันอายุ 16 ปีแทบจำอะไรไม่ได้เลยนอกจากทำงาน งาน แล้วยังงาน สิ่งที่เหลือมีเพียงภาพใบหน้าประหลาดใจกับคำพูดของบรรดาลูกคนงานว่า มักเรายังเป็นเด็กอยู่เลย ทำไมทำกับข้าวอร่อยขนาดนี้ รสชาติเครื่องเคียงก็กลมกล่อม เก่งจริงๆ

18 ปี

โรงเรียนสอนทำชุดฮั่นบก

พวกพี่เขยรวมเงินกันซื้อจักรเย็บผ้าให้น้องสาวคนสุดท้ายของภรรยา
ฉันเองไม่เคยแตะจักรเย็บผ้าเลยสักครั้ง เวลานี้คนที่พึ่งพาได้ก็คงเป็นแม่เท่านั้น

"แม่ หนูขอแอบพ้อไปเรียนเย็บผ้าที่โรงเรียนสอนเย็บผ้าได้ไหม"

"บ้านนอกแบบนี้มีโรงเรียนสอนเย็บผ้าที่ไหนกันล่ะ"

หลังจากนั้นไม่นาน ในหมู่บ้านก็มีโรงเรียนสอนตัดชุดฮั่นบกมาเปิด
พอดีพอดี ในที่สุดก็ได้รับอนุญาตจากพ่อกับแม่ให้ไปเรียนตัดชุดฮั่นบกได้ พ่อเรานี้
ก็ตกลงเหมือนกัน ไม่ส่งไปเรียนหนังสือที่โรงเรียน แต่พ่อกับแม่จะไปเรียนตัดชุดฮั่นบก
กลับอนุญาต เข้าใจยากที่สุด

ช่วงนั้นพ่อกับแม่พาพ่อกับแม่เดินทางมาถึงเลข 8 ในตอนเช้า ฉันจะอยู่ในชุดเสื้อเชิ้ต
สีขาว กระโปรงทรงกระบอกสีดำที่มีกระเป๋าส 2 ข้าง เดินออกจากบ้านพร้อม
ห่ออุปกรณ์เย็บผ้าในมือ คนที่แม่อยากไปโรงเรียนมากแต่ไหนก็ไม่เคยได้ไป
อยากอ่านให้เป็นเขียนให้เก่งก็ไม่เคยมีโอกาสดูเรียนดี ๆ สักครั้ง คิดดูว่าฉันจะ
ดีใจแค่ไหนที่ได้ไปโรงเรียนสอนตัดชุดฮั่นบกสักที การไปเรียนนี่จึงเป็นเหมือน
ประสบการณ์อันล้ำค่าที่สุดในชีวิตของฉันเลยก็ว่าได้ (หมายถึงช่วงเวลาก่อนทำ
ช่องยูทูปนะ)

ทุกวันตอนเช้า ฉันจะออกไปโรงเรียนตัดชุดฮั่นบกและกลับถึงบ้านก่อน
เที่ยงเสมอ เพราะกลัวว่าถ้ากลับช้ากว่านั้น พ่อจะห้ามไม่ให้ออกไปเรียนอีก
ทันทีที่กลับถึงบ้านก็ต้องเตรียมกับข้าวให้พ่อและให้อาหารวัวเหมือนเคย พวก
พี่ ๆ แต่งงานและออกไปอยู่กับสามีกันหมดแล้ว งานในบ้านของฉันจึงเยอะขึ้น
กว่าเดิม ทำไมพวกเขาแต่งงานกันเร็วนักก็ไม่รู้

"ขอข้าวร้อนๆ หน่อย"

พ่อของฉันนะมีนิสัยบางอย่างแปลกเสียเหลือเกิน เขาไม่ยอมกินข้าวที่ไม่ร้อนเลย ฉันต้องก่อก้อนที่ตัวเองเก็บมาอุ่นข้าวให้พ่อ ต้องไปเก็บหัวไข่ไก่มาทำเป็นเครื่องเคียง และไหนจะซีอิ๊วกับเต้าเจี้ยวที่ต้องหมักเองอีก... ช่วงเวลาไปโรงเรียนสอนตัดชุดฮั่นบกจึงเป็นเหมือนการพักผ่อนและความสุขเดียวในชีวิตวัยนั้นเลย

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเชื่อเพลิงความอยากเรียนนี้ทำให้ไฟแรงเกินไปหรือไม่ ตอนเรียนตัดชุดฮั่นบกฉันเลยเรียนรู้เร็วและเก่งขึ้น จนเรียนจบได้วุฒิปัตรมาก่อนกำหนดโดยใช้เวลาเพียง 6 เดือนเท่านั้น แม่เอ๊ย! ไม่รู้ว่าจะดีใจหรือเสียใจดี พอมาถึงตอนนี้ก็ยิ่งเสียตาย น่าจะเรียนอย่างค่อยเป็นค่อยไป

ทว่าสิ่งที่น่าเศร้ายิ่งกว่าก็คือตอนอยู่ที่บ้าน งานเย็บผ้ากลับกลายเป็นหน้าที่ของฉันเพิ่มอีกอย่าง ต้องมานั่งปะเสื้อที่ขาดเป็นรูให้พวกลุงในหมู่บ้านหรือตัดกางเกงเพื่อแลกเปลี่ยนกับแรงงานของพวกเขาที่มาช่วยงานที่บ้าน

และฉันคือพัคม็กเร นักตัดผ้าอาสาประจำบ้านนั่นเอง

19 ปี

ใช้ชีวิตเหมือนเดิม

20 ปี

ผิดที่เราเจอกัน

วันหนึ่ง อยู่ดีๆ เพื่อนของฉันที่ชื่ออินแชนไปเที่ยวเล่นที่บ้านของเธอ ฉันไม่ควรไปที่นั่นเลยจริงๆ... เพราะวันนั้นเป็นวันที่ฉันได้เจอกับชงกิ้น ซึ่งภายหลังเขาได้กลายมาเป็นเจ้าบ่าว ตัวการที่ทำให้ชีวิตฉันวุ่นวาย วันนั้นพอเรารู้ว่าฉันมาด้วย หมอนั่นก็ซื้อมันหวานจากป่าที่ขายอยู่ละแวกบ้านมาให้ฉันแทบไม่ได้มองหน้าเขาเลยด้วยซ้ำ และอีกอย่างที่บ้านฉันก็มีมันหวานอยู่เต็มไปหมด

สมัยนั้นว่ากันว่าผู้หญิงกับผู้ชายถ้าได้กินมันหวานด้วยกัน แล้วไปไหนมาไหนด้วยกันอีก ต้องลงเอยด้วยการแต่งงานกันอย่างแน่นอน เรื่องของฉันกับชงกิ้นจึงถูกพูดถึงในหมู่บ้าน และชงกิ้นก็แสดงท่าทางอย่างออกหน้าออกตา ฉันเคยได้ยินเรื่องของเขาผ่านหูผ่านตามาบ้างเพราะเป็นคนในหมู่บ้านเดียวกัน เขาไม่ค่อยมีมารยาท พูดจาขวานผ่าซาก แถมยังฐานะยากจนอีกต่างหาก นับเป็นผู้ชายที่ห่วยที่สุดคนหนึ่งเลยก็ว่าได้ อาจมีเพียงหน้าตาของเขาเท่านั้นที่พอไปวัดไปวาได้บ้าง นอกจากหน้าตาแล้ว เขาก็ไม่มีอะไรดีเลย

วันหนึ่ง ชงกิ้นมาช่วยทำงานไร่งานสวนที่บ้าน เขาคงอยากทำให้แม่ประทับใจ แถมขยันทำงานและพูดจาสุภาพกับพ่อฉันอีก พอแม่เห็นดังนั้นคงลืมนึกไปว่าที่บ้านเขาอยากจน แม่บอกว่าเขาดูเป็นคนดี อยากได้เป็นลูกเขย เผลอทีไรจะไล่ให้ฉันไปออกแดดทุกครั้ง พอพี่ๆ แต่งงานมีครอบครัวออกจากบ้านกันหมดแล้ว เหลือฉันที่ยังไม่เป็นฝั่งเป็นฝา แม่ก็คงอยากให้ฉันได้ลงเอยกับชงกิ้น แต่เรื่องนี้พ่อคิดตรงกันข้าม พ่อบอกว่าชงกิ้นเป็นลูกชายคนเดียว มีหน้าที่ต้องดูแลแม่ มารยาทก็ไม่ได้ พ่อจึงไม่เห็นด้วยกับการคบหาดูใจนี้นัก

ผ่านไปไม่นาน พ่อก็จากพวกเราไปอย่างกะทันหัน ในบ้านไม่มีผู้ชาย มาช่วยทำงานสักคน ชงกินจึงช่วยรับหน้าที่แทนพ่อทั้งหมด ส่วนอินแอกก็เอา แต่เชียร์ให้ฉันแต่งงานกับหมอนั้นทุกวันทุกคืน พลางบอกว่า "แม่เธอก็ถูกใจ ทำไมเธอถึงเกลียดเขาขนาดนั้น คบกันได้แล้ว คบกันสักที" ที่จริงตอนนั้น ผู้ชายในฝันของฉันคือคนหล่อ ตัวสูง บ้านรวย มารยาทดี ซึ่งชงกินเข้าชายแค ตัวสูงกับหน้าตาดีเท่านั้น

อินแอกมักชวนฉันและชงกินไปเที่ยวด้วยกัน 3 คน พ่อได้ไปไหนมาไหน ด้วยกันบ่อยขึ้น ฉันก็รู้สึกสนิทใจกับชงกินมากขึ้น ทั้งที่ช่วงแรกๆ ที่ชงกินเข้ามา ตี้อ ฉันมักคิดในใจว่า "เป็นอะไรของมัน น่ารำคาญจริงๆ" แต่พอบ่อยครั้งเข้า ฉันกลับเริ่มรู้สึกว่าเขาก็พอใช้ได้อยู่นี้ คำพูดคำจาฟังแล้วอบอุ่น แถมบางครั้ง ก็ช่วยให้ฉันสบายใจขึ้นด้วย

นาฬิกาที่แอบคิดในหัวว่า "ถ้าแต่งงานกับคนคนนี้ก็คง...พ่อได้...อยู่มั้ง" อีตาชงกินก็ตะโกนขึ้นมา

"มักเร แต่งงานกันเถอะ!"

ส่วนฉันก็ตอบตกลงอย่างขัดถ้อยขัดคำว่า "โอเค!" ตอนนั้นตัวเองคง เสียสติไปครู่หนึ่งกระมัง

แม่เจ้าเอ๊ย! ไม่เคยรู้เลยว่าบ้านหมอนี้จะยากจนจนแค้นถึงเพียงนี้ พ่อ แต่งงานกันแล้ว เขาก็พาฉันย้ายเข้าไปอยู่กับแม่ที่บ้าน แต่ตัวเขาแทบไม่เคย อยู่ติดบ้านเลย หายหัวไปจนคิดว่ามันหลบหน้าฉันหรือยังเง เป็นสามีภรรยา กันประสาอะไร ทั้งให้ฉันอยู่แต่บ้านแล้วหนีออกไปอยู่ข้างนอกคนเดียวแบบนี้

เขาคงไม่อยากทนเห็นฉันผู้เคยใช้ชีวิตในบ้านที่จ้างคนมาช่วยงานได้ แต่ต้องมาอยู่ในบ้านที่ยากจนแบบนี้ แม่สามีก็อีกคน ไม่รู้ว่ารู้สึกผิดหรืออะไร เจอฉันที่ไรก็หาข้อหาปลาให้กินตลอด การย้ายไปอยู่บ้านนั้น ทั้งวันฉันแทบ ไม่มีอะไรให้ทำ บางทีถึงขนาดแอบออกไปขโมยเก็บข้าวบาร์เลย์ที่บ้านตัวเอง

คนเป็นสามีนะ ถ้าที่บ้านไม่มีเงินกินข้าวก็ต้องออกไปทำงานหาเงินกลับ

มาสิ แต่หมอนั่นกลับไปตระเวนอยู่ข้างนอกคนเดียว อยู่ด้วยกันได้แค่ 3 เดือน เขาก็ลงไปอยู่เมืองมกโพแบบไม่บอกกล่าว ทำตัวเหมือนเป็นพ่อที่ทำงานงกๆ แล้วส่งเงินให้ลูกกับเมียใช้ แต่ต่างกันตรงที่เขาออกไปข้างนอก หาเงินแล้วก็ให้อยู่คนเดียว และแม้เขาจะกลับบ้านบ้าง ไม่กลับบ้าง เรายังอุตส่าห์มีลูกคนแรกด้วยกันตอนฉันอายุ 21 ปี

น่าสลดใจที่สุดก็ตอนที่ฉันอุ้มท้องลูกคนแรกได้ 10 เดือน เขาไม่เคยทำอะไรให้ฉันเลยแม้แต่น้อย ไม่รู้กลัวลูกบ่นหรืออะไร เขาถึงไม่ยอมกลับบ้านได้แต่ทำใจคิดว่าเขาคงรู้สึกผิดที่เห็นสภาพฉันกระมัง ปล่อยให้ตัวเองแบบนั้นแล้วใช้ชีวิตต่อไป ระยะเวลาที่เขาไม่กลับบ้านเริ่มยาวนานขึ้น จนเริ่มไม่กลับเลยกระทั่งฉันคลอดลูกแล้วก็ยังไม่กลับ

เงินก็ไม่มีใช้ สามีก็นิยมนำไปอยู่ที่ไหน ทำอะไรก็ไม่รู้

แล้ววันหนึ่งมีคนบอกว่ามันไปทำงานอยู่ที่โรงบ่มเหล้า ฉันจึงตัดสินใจจะพาลูกไปตามหาถึงที่ ตอนนั้นลูกชายคนแรกอายุยังไม่ถึง 100 วันด้วยซ้ำ ฉันแบกเด็กน้อยตัวแดงๆ ห่อผ้าผูกหลังไป เงินก็ไม่มี จึงเตรียมแค่ข้าวไป ส่วนข้าวรถากลับตั้งใจจะไปเอาจากสามี แล้วก็ออกเดินทางไกล

พอถึงโรงบ่มเหล้าก็พบคุณลุงผู้ดูแลความปลอดภัยประจำอยู่ทางเข้าสมัยนี้เขาก็คงเป็นเหมือนลุงยามนั่นละ แต่ในสมัยนั้นแค่นั่งเฝ้าหมวกก็จะถูกเหมาหมดว่าเป็นตำรวจ จอมซื้อป้อแบบฉันทามคุณลุงอย่างไม่ประสีประสาว่ามาตามหาสามีที่ทำงานอยู่ที่นี่ ต้องไปที่ไหน พร้อมบอกชื่อเขาไป ลุงทำท่าตกใจใหญ่โต โธ...เจ้านั่นมันทำตัวเป็นคนโสดอยู่ที่นี่ ฉันได้แต่ยืนงง กลืนไม่เข้าคายไม่ออกกับสิ่งที่ได้ยินตรงหน้า

น้ำตาไหลออกมาเป็นสาย อากาศก็หนาวเยือก ทำนองๆ ของลูกเย็นเฉียบ ลุงยามเรียกให้เข้าไปนั่งข้างในก่อน แต่ฉันรู้สึกขายขี้หน้าเกินกว่าจะเข้าไปจริงๆ ฉันหันหลังเดินกลับไปตามทางเดิม สองมือกำเท้าลูกแน่น ขึ้นรถแล้วบอกกระเป๋ารถเมล์ว่าตอนนี้ไม่มีเงินเลย ฝากคนช่วยไปส่งที่แถวฮักดา

หน่อยได้ไหม สภาพฉันตอนนี้คงดูน่าสงสารมาก เขาจึงกวักมือเรียกบอกว่า
ไม่เป็นไร ขึ้นมาเถอะ ฉันจำได้หลายๆ ว่ามีญาติห่างๆ อาศัยอยู่แถวฮักดาร์พอดี
คิดได้ดังนั้น เมื่อลงจากรถแล้วก็แบกลูกเข้าไปในป้อมตำรวจ ต้องหาบ้าน
ญาติคนนั้นให้เจอ แล้วขออาศัยอยู่ด้วยสักคืน

"คุณไปไหนมาถึงไม่มีคารวะครับ"

"ช่วยไปส่งบ้านญาติหน่อยได้ไหมคะ"

"อีกเดี๋ยวก็จะเที่ยงคืนแล้ว จะไปหารถมาจากไหนล่ะ"

ช่วงนั้นมีการบังคับใช้กฎหมายห้ามเดินทางเวลากลางคืนอยู่พอดี
ลูกชายก็ได้แต่ร้องไห้ ทั้งหนาวทั้งหิว ส่วนฉันก็เจ็บนมเหลือเกิน

"ญาติฉันอาศัยอยู่แถวนี้ล่ะคะ ช่วยหาให้หน่อยเถอะนะคะ"

"แล้วบ้านญาติอยู่แถวไหนล่ะครับ จะให้ผมหาให้เนี่ย!"

มานั่งนึกดูตอนนี้ ก็คิดเหมือนเดิมว่าตอนนั้นฉันฉลาดจริงๆ ที่พูดว่า
จำได้ว่ามีโป่งน้ำแถวนั้นด้วย แค่ว่าไปส่งถึงโป่งน้ำนั้นก็พอ แล้วเดี๋ยวจะหาทางไป
ต่อเอง ฉันอ้อนวอนเจ้าหน้าที่ท่านนั้นสุดตัว พยายามจับเท้าเย็นเฉียบของลูกไปผิง
ใกล้เตาไฟเพื่อบรรเทาความเย็น น้ำตาเจ้ากรรมก็ไหลไม่ยอมหยุดสักที

ในที่สุด เจ้าหน้าที่ก็พาฉันมาจนถึงโป่งน้ำที่ว่า และเดินทางจนเจอบ้าน
ของญาติคนนั้น เขาเคาะประตู

"ขอโทษนะครับ!"

พอที่สะเก็ดไฟเห็นสภาพของฉันที่ยืนอยู่กับเจ้าหน้าที่ตำรวจ เธอเปิดตา
กว้างด้วยความตกใจ แล้วบอกว่าเราเป็นญาติกันจริง เขาจึงขอตัวกลับ เมื่อ
เราเข้าไปในบ้าน ทันทีที่ฉันนั่งลงและมองหน้าพี่สะเก็ดไฟ ฉันก็ระเบิดร้องไห้ราวกับ
หัวใจกำลังแตกเป็นเสี่ยงๆ ทั้งโกรธและเสียใจ น้ำตาไหลพร่างพรูออกมาเหมือน
ว่าชีวิตนี้มันจะไม่หยุดอีกแล้ว หัวนมก็บวม เจ็บปวดจนยกแขนไม่ขึ้น

ในวันนั้น ฉันเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว
ใจของฉันก็เติบโตและแข็งแกร่งขึ้นมากเช่นกัน
และใจของฉันในวันนี้ยังคงเป็นเช่นเดียวกับวันนั้นไม่เปลี่ยน

ความรักของผู้ที่สมควรตาย

"เพราะเธอคนเดียวอินแอ ชีวิตฉันเลยพังไม่เป็นท่า"

หลังจากอินแอรู้เรื่อง ฉันไปอยู่ที่บ้านของอินแอพักใหญ่ ร้องไห้พาลงตำหมอนั้นให้อินแอฟังจนหน้าใจ ส่วนแม่ของฉันบอกว่าให้ออดทนอยู่กับชงกิน คิดเสียว่าทำเพื่อหลานตัวน้อย

ฉันขายหีบที่ชงกินมอบให้ตอนแต่งงาน แล้วนำเงินนั้นไปปล่อยกู้ให้ป่าในหมู่บ้าน หลังจากนั้นปากก็คืนเงินต้นพร้อมดอกเบี้ยกลับมาเป็นข้าว ฉันเก็บหอมรอมริบและต่อยอดเงินที่ได้จากข้าว 1 กระสอบอย่างดี จนวันที่ย้ายมาอยู่ที่กรุงโซล จากข้าวกระสอบเดียวก็งอกเงยเป็นเงินเท่าราคาข้าว 7 กระสอบ

ฉันพาสามีย้ายออกจากเมืองมกโพไปอยู่ที่กรุงโซล มอบเงินทั้งหมดที่มีแก่เขา บอกให้หาห้องเช่าอยู่ไปก่อน ส่วนฉันกลับไปสะสางเรื่องที่บ้านนอกจนเสร็จเรียบร้อยจึงติดต่อเขาไป ถามว่าหาห้องได้หรือยัง เขากลับบอกว่ายัง! แล้วเงินไปไหนหมด เขาบอกว่าไม่มีเสื้อผ้าใส่ก็เลยนำไปซื้อเสื้อผ้า ไอ้หมอนี้มีเสื้อผ้าแค่ตัวเดียวเนี่ยนะ

ตอนคนที่บ้านถามไถ่ว่าบ้านที่โซลเป็นยังไงบ้าง จะตอบตามความจริงก็ไม่ได้ เพราะไม่อยากด่าสามีให้ใครฟัง แต่ตอนนี้ฉันทำได้แล้วละ!

คนเฮงซวย! นี่ฉันต้องใช้ชีวิตอยู่กับคนคนนี้จริงๆ เหนื่อย

พอลูกชายคนโตอายุได้ 3 ขวบ ฉันตัดสินใจพาลูกไปฝากให้แม่สามีเลี้ยง เพื่อที่จะไปทำงานหาเงิน กว่าจะพาลูกกลับมาเลี้ยงเองได้ก็ตอนที่เขาขึ้นชั้นประถมปีที่ 2 ระหว่างนั้นมีเรื่องราวมากมายเกิดขึ้นที่โซล มีแต่ความคิดว่าในโลกนี้คงไม่มีใครนำสงสารเท่าฉันแล้วละ แต่เอาเข้าจริงคงไม่มีใครนำสงสาร

เท่าแม่สามีฉันเหมือนกัน เพราะท่านก็ลำบากเพราะลูกชายตัวเองไม่น้อยไปกว่าฉันเลย

ฉันยังทำพิธีรำลึกวันครบรอบการจากไปของแม่สามีทุกปีจนถึงวันนี้ แม่สามีที่อ้าปากบ่นลูกสะใภ้ไม่ได้สักคำ ต้องโอบกอดความรู้สึกผิดที่เลี้ยงลูกชายมาแบบนี้ พอฉันนึกถึงท่านที่โรก้น้ำตาซึมทุกที